

Arrest

nr. 267 603 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LAMBOT
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FEGUY, die *loco* advocaat C. LAMBOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 28/08/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

(...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

Uiterlijk op 28/08/2021

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, §2, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van

behoorlijk bestuur en juridische zekerheid, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van het tegensprekelijk debat en van het algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*”, alsook van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeeste appreciatiefout en van een gebrek in de motieven. Uit de uiteenzetting van het derde onderdeel van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich ook beroept op een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Première branche

EN CE QLTE la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire qu'elle motive en indiquant que le requérant ne dispose pas d'un titre de séjour valable ou d'un visa et que cette décision ne viole pas l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

ALORS QUE l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que : «Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

ALORS QUE le requérant sortait d'une grève de la faim et la soif ;

Que la partie adverse devait être informée de cet élément dans la mesure où l'Office des étrangers détient la liste des grévistes de la faim dans le cadre de la demande de régularisation de ceux-ci ;

Que cette liste a été remise à l'Office des étrangers le 19 juillet 2021 soit avant la prise de la décision querellée ;

Que dès lors la partie adverse connaissait l'état de santé encore précaire du requérant lié à la longue grève de la faim qu'il a effectuée ;

Qu'après une grève de la faim, l'état de santé nécessite une prise en charge médicale ;

Que le Secrétaire d'Etat à l'asile et à la Migration a déclaré que tout gréviste qui introduirait une demande d'autorisation de séjour basée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 en raison de sa grève de la faim et des répercussions de celle-ci sur sa santé se verrait délivrer une attestation d'immatriculation de 3 mois ;

Que les soignants volontaires durant la grève de la faim ont rédigé un document explicatif relatif aux conséquences d'une grève de la faim de longue durée (voir annexe) ;

Que les conséquences sont notamment le refeeding syndrome, un risque d'hypokaliémie, troubles du rythme associés, décompensation aiguë, troubles psychologiques et psychiatriques apparentés au syndrome de stress post-traumatique ;

Que cette déclaration implique de facto de la part de la partie adverse la reconnaissance de l'état de santé fragile des grévistes de la faim ;

Que par la délivrance d'une attestation d'immatriculation automatique dès la demande du bénéfice de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 signifie que l'état de santé des grévistes interdit un retour dans leur pays d'origine dans un délai d'au moins 3 mois ;

Que lors d'une réunion organisée le 21/07/2021, le Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration et l'Office des étrangers ont considéré que les grévistes de la faim se trouvaient dans des circonstances exceptionnelles justifiant l'examen au fond des demandes qui seraient introduites par les personnes concernées sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que le fait que les demandes d'autorisation des grévistes de la faim puissent être introduites depuis le territoire du Royaume implique qu'ils ne doivent pas se rendre dans leur pays d'origine afin d'introduire

une telle demande parce que leur état de santé justifie la difficulté voire l'impossibilité pour ces derniers de se rendre dans leur pays ;

Que l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant est contraire à l'ensemble des déclarations de Monsieur le Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration car ce faisant, alors qu'il reconnaît que la situation médicale du requérant l'empêche de retourner dans son pays pour introduire une demande de séjour, il lui ordonne pourtant de quitter la Belgique ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 implique de tenir compte de l'état de santé de T étranger à l'égard duquel une décision d'éloignement est prise ;

Que les conséquences de la grève de la faim sur la santé du requérant n'ont nullement été prises en considération en violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'article 3 de la CEDH interdit tout traitement inhumain et dégradant et que la décision querellée est contraire à cet article ;

Que le requérant souffre des conséquences physiques et psychologiques de la grève de la faim qu'il a endurée ;

Que ces conséquences rendraient tout retour dans un si court délai suivant la fin de sa grève dans son pays d'origine contraire à l'article 3 de la CEDH ;

Que la décision motivée ne tient pas compte de son état de santé et viole dès lors son devoir de motivation formelle et l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'alors que l'Office des étrangers était au courant de l'état de santé du requérant et de sa grève de la faim, la décision attaquée est muette à cet égard ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit clairement apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'énoncé, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933);

Qu'en omettant de motiver la décision querellée notamment au regard de l'état de santé du requérant, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision ;

Que dès lors la décision viole son obligation de motivation formelle notamment reprise par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu.

Deuxième branche

EN CE QUE la décision querellée dispose : « Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 28/08/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen » ET ALORS QU'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts » ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge «audi alteram partem» qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Q)ue le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que « Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit *Audi alteram partem*, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. » ;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 13 délivrée à la requérante est une mesure défavorable ;

Q)ue le principe « *audi alteram partem* » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé « 81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98, *Rec. p.* 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Rec. p.* 1-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission*, 322/81, *Rec. p.* 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, *Rec. p.* 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

(...)

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, *Rec. p.* 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, *Rec. p.* 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que votre Conseil, dans un arrêt du 19 mars 2013, n°141 336 a repris la jurisprudence de la CJUE qui dans son arrêt C-166/13 rendu le 5 novembre 2014 a indiqué que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt AL, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). f...J. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts *Alassini e. a.*, C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; *G. et R.*, EU:C:2013:533, point 33, ainsi que *Texdata Software*, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). f...]. Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que

les Etats membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pouvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend un ordre de quitter le territoire tel que la décision querellée, applique l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que, lorsque la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire tel que l'acte querellé, elle doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que ces dispositions constituent la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture des dispositions en question ainsi que des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en œuvre le droit de l'Union en adoptant les actes attaqués rendant ainsi applicable au cas d'espèce les principes généraux du droit de l'Union européenne ;

Qu'un ordre de quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu, ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Que :

« Dans son arrêt MM. contre Irlande, du 22 novembre 2012, la Cour de justice de l'Union européenne a dit pour droit que: "le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts". Ce principe du "droit d'être entendu" a comme corollaire que l'administration doit prêter "toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée. " Le but est que l'intéressé puisse corriger une erreur ou qu'il puisse faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu. Il est aussi que l'administration puisse décider en pleine connaissance de cause et motiver adéquatement sa décision. (CJCE, du 25.09.2015, n° 152.286 et jurisprudence citée). »

Qu'il ressort du procès-verbal d'audition daté du 28 août 2021 que le requérant n'a pas été interrogé sur son état de santé ;

Qu'aucune question de ce procès-verbal porte sur son état de santé ;

Que pourtant le droit à être entendu du requérant « garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » :

Que tel n'a pas été le cas en l'espèce ;

Que pour une personne étrangère peu habituée aux procédures administratives, il n'est pas possible de savoir que, si aucune question ne lui est posée sur son état de santé, qu'il importe malgré tout d'en faire part ;

Que s'il avait été interrogé sur cet état de santé, il aurait pu expliquer qu'il ressortait d'une grève de la faim et qu'il était important qu'il bénéficie d'un suivi médical et médicamenteux à cet égard ; Qu'aucun

élément du dossier administratif de la partie requérante ne témoigne du fait qu'elle aurait été entendue relativement à sa santé ;

Que le requérant n'a pas été entendu de manière utile et effective en violation à son droit d'être entendu;

Que la partie adverse ne pouvait donc, comme elle le fait erronément, ignorer son état de santé fragile nécessitant une prise en charge ;

Qu'au vu du procès-verbal, il semblerait qu'il n'ait absolument pas été entendu de manière utile et effective ; Que dans ces circonstances non seulement la partie adverse n'a pas respecté ses obligations de motivation, mais elle a également violé le droit d'être entendu ;

Que la partie adverse détenant la liste des grévistes de la faim, elle n'a par ailleurs pas du tout fait preuve de minutie dans l'examen du dossier ;

Qu'ainsi jugé par votre Conseil dans un arrêt n° 190 659 du 14 août 2017 :

« En l'espèce, le Conseil ne peut considérer, au contraire de ce que la partie défenderesse le soutient lors de l'audience du 14 août 2017, à la lecture du « Rapport administratif de contrôle d'un étranger » du 8 août 2017, que le requérant aurait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, de manière utile et effective, lors du contrôle administratif dont il a fait l'objet, au vu du caractère succinct des questions posées. Le Conseil constate au demeurant que le dossier administratif ne comprend pas d'exemplaire complet de ce rapport administratif, les deux versions fournies comprenant uniquement les deux premières pages et non la dernière (au vu des mentions « Bladzijde 1 / 3 » et « Bladzijde 2/3 »), de sorte qu'il ne peut, en tout état de cause, s'assurer de l'entière vérité des déclarations du requérant.

Sans se prononcer sur les éléments allégués par le requérant, le Conseil observe que la partie requérante dépose des commencements de preuve à cet égard en annexe à sa requête (à savoir, la citation en divorce et en mesures urgentes et provisoires et l'audition de Madame [V.L.] du 12 janvier 2016), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt M. G. et N. R. qu'il ne peut être exclu que « la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent » si le requérant avait pu exercer son droit à être entendu avant la prise de la première décision attaquée. »

Que votre Conseil indique également dans un cas d'espèce similaire (arrêt 171 776 du 13 juillet 2016):

*S'agissant du rapport administratif de contrôle, le Conseil, aux termes de l'examen prima facie de la cause auquel il se livre, n'estime pas que la teneur de celui-ci permet de s'assurer du respect du droit d'être entendu et du principe général « audi alteram partem » dont les parties requérantes invoquent la violation. Le Conseil observe que le contenu dudit rapport est extrêmement peu circonstancié et qu'il n'y est reproduit aucune des questions éventuellement posées aux requérants ou aucune des informations qui leurs auraient été données et dont il pourrait être déduit que ces derniers auraient eu l'occasion de faire valoir tous les éléments qu'ils estimaient nécessaires et d'exercer de la sorte de manière effective leur droit d'être entendu. Le Conseil note à cet égard que les éléments relatifs à la situation sécuritaire en Libye sont introduits par la seule mention « REMARQUE i>. sans autres formes de précision. Au vu de la nature des éléments que les parties requérantes auraient souhaité pouvoir faire valoir lesquels ont trait au respect de l'article 3 de Sa CEDH et des précisions qu'elles font à cet égard, ces dernières démontrent à suffisance que * la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent ».*

Que le simple fait qu'aucune question n'ait été posée sur l'état de santé du requérant démontre bien que la partie requérante n'a pas été utilement et effectivement entendue !

Que l'existence de ces éléments auraient pu changer le cours de la décision puisque la partie adverse a déclaré uniquement que le requérant n'avait pas déclaré avoir des problèmes de santé alors qu'il subit les conséquences de sa grève de la faim - grève de la faim réalisée dans le but de pouvoir être régularisé pour pouvoir vivre et travailler légalement en Belgique ;

Que la décision emporte une violation de l'article 3 de la CEDH ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu.

Troisième branche

EN CE QUE le Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration a indiqué que toutes les demandes d'autorisation de séjour basées sur l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 des grévistes de la faim seraient analysées au fond ;

ALORS QUE la décision querellée emporte le fait que le requérant doive quitter le territoire, ce qui rendrait sa demande d'autorisation de séjour irrecevable et rendrait l'analyse au fond de sa demande d'autorisation de séjour impossible ;

Que la prise de la décision attaquée est contraire à la légitime confiance qu'a l'administré envers son administration mais également contraire au devoir de loyauté ;

Qu'en effet, l'ordre de quitter le territoire lui impose de quitter le sol belge, tout départ de la Belgique rendrait sa demande d'autorisation de séjour non avenue et dès lors les déclarations et engagements du Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration ne seraient pas respectées contrairement à l'attente légitime du requérant ;

Que la décision querellée viole le principe de confiance légitime et de loyauté qu'a l'administration. EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu.

Quatrième branche

EN CE QUE la décision querellée est un ordre de quitter le territoire sans délai en raison d'un risque de fuite du requérant ;

ALORS QUE la partie adverse détenait déjà au moment de la prise de la décision querellée la liste des grévistes de la faim, liste de personnes ayant entamé une grève de la faim afin de pouvoir travailler et vivre légalement en Belgique et afin que de pouvoir introduire une demande d'autorisation de séjour qui sera analysée au fond ;

Que la décision querellée en indiquant que le dossier administratif du requérant ne démontre pas qu'il a essayé de régulariser sa situation illustre le manque de minutie de la partie adverse dans la prise de la décision querellée ;

Que la partie adverse est tenue à un examen minutieux du dossier administratif et de la situation propre au requérant avant de prendre une décision ;

Que la partie adverse n'a pas tenu compte de la situation du requérant avant la prise de la décision querellée ;

Que ce défaut de minutie emporte la violation du devoir de motivation formelle de la partie adverse ;

Qu'en effet, faction entreprise par le requérant désespéré par sa situation administrative qui lui semblait inextricable a entamé une grève de la faim, a négocié avec les autorités afin de pouvoir introduire une demande qui sera entendue et analysée ;

Que l'absence de prise en compte de cet élément dans la décision querellée démontre la violation du devoir de minutie de la partie adverse et également de son devoir de motivation formelle."

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Dit artikel heeft ook betrekking op inreisverboden, en de bestreden beslissing is geenszins als dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk omdat de vereiste toelichting ontbreekt.

Eveneens is het middel onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 7 van het Handvest. Voormelde bepaling luidt als volgt:

*“Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn
communicatie.”*

In het verzoekschrift licht de verzoekende partij niet *in concreto* toe op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt, zodat het middel ook op dit punt ononvankelijk is.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat bijgevolg de verwerende partij in haar verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat. Betreffende het aanwezig zijn van het risico op onderduiken wordt gemotiveerd enerzijds dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn waarbij wordt gepreciseerd dat de verzoekende partij niet kan aantonen sinds wanneer zij in België verblijft, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij op de wettelijke voorziene manier heeft trachten haar verblijf te regulariseren en anderzijds dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

In de mate de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet motiveert betreffende haar gezondheidstoestand, dat de verwerende partij op de hoogte was van haar gezondheidstoestand en van haar hongerstaking, doch dat de bestreden beslissing hierover zwijgt, dat door de bestreden beslissing niet te motiveren met betrekking tot haar gezondheidstoestand, de verwerende partij de bestreden beslissing niet adequaat heeft gemotiveerd, wijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt onder punt 3.9. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog langer in hongerstaking was en/of gezondheidsproblemen had die het nemen van de bestreden beslissing in de weg hadden kunnen staan, zodat zij ook niet aantoonde dat de verwerende partij gehouden was te motiveren omtrent de hongerstaking en haar gezondheidstoestand.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij uit een honger- en dorststaking komt, dat de verwerende partij op de hoogte was van dit element gezien de Dienst Vreemdelingenzaken een lijst van de hongerstakers heeft in het kader van hun vraag tot regularisatie, dat deze lijst hen werd bezorgd op 19 juli 2021, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij aldus de nog precaire gezondheidstoestand van de verzoekende partij gelieerd aan de lange hongerstaking kende en dat haar gezondheidstoestand na de hongerstaking een medische tenlasteneming behoefde. Zij vervolgt dat de staatssecretaris verklaard heeft dat elke staker die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om reden van de hongerstaking en de gevolgen op de gezondheid zou indienen een attest van immatriculatie voor drie maanden zou ontvangen. Eveneens stelt zij dat de vrijwillige verzorgers gedurende de hongerstaking een document hebben opgesteld waarin een uitleg wordt gegeven over wat de gevolgen zijn van een hongerstaking, waarna zij de gevolgen en risico's op gezondheid vlak aanhaalt, dat deze verklaring *de facto* de erkenning inhoudt van de verwerende partij van de fragiele gezondheidstoestand van de hongerstakers, dat de automatische toekenning van een attest van immatriculatie vanaf de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet erop wijst dat de gezondheidstoestand van de stakers een terugkeer naar hun land van herkomst binnen de drie maanden verhindert, dat gedurende een bijeenkomst op 21 juli 2021 de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de hongerstakers zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een onderzoek ten gronde rechtvaardigen van de aanvragen die zullen ingediend worden door de betreffende personen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het feit dat aanvragen van de hongerstakers kunnen ingediend worden in België inhoudt dat zij zich niet moeten begeven naar hun land van herkomst teneinde een dergelijke aanvraag in te dienen daar hun gezondheidstoestand de moeilijkheid zoniet de onmogelijkheid rechtvaardigt voor hen om terug te keren naar het herkomstland. De verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten tegengesteld is aan het geheel van de verklaringen van de staatssecretaris daar op die manier hij de verzoekende partij beveelt België

te verlaten terwijl hij erkent dat de medische situatie van de verzoekende partij hem verhindert om een aanvraag tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. Zij benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat rekening wordt gehouden met haar gezondheidstoestand voor het nemen van een verwijderingsbeslissing, dat de gevolgen van de hongerstaking geenszins in overweging werden genomen, dat artikel 3 van het EVRM elke onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt en dat zij lijdt aan de fysieke en psychologische gevolgen van de hongerstaking, dat door deze gevolgen een terugkeer naar haar land van herkomst in een dergelijke korte termijn na het einde van haar hongerstaking strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar gezondheidstoestand en aldus artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt.

3.8. Vooreerst stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift met betrekking tot het gezins- en familieleven en het belang van het kind geen betoog wordt gevoerd en aldus niet aannemelijk wordt gemaakt dat hiermee ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

3.9. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij wijst op het feit dat zij deelgenomen heeft aan een honger- en dorststaking van 23 mei 2021 tot 21 juli 2021 en meent dat er sprake is van een preciaire gezondheidstoestand gelieerd aan de lange hongerstaking en dat haar gezondheidstoestand na de hongerstaking een medische tenlasteneming behoefde. Zij stelt ook dat de vrijwillige verzorgers gedurende de hongerstaking een document hebben opgesteld waarin een uitleg wordt gegeven over wat de gevolgen zijn van een hongerstaking, waarna zij de gevolgen en risico's op gezondheidsvlak aanhaalt, alsook stelt dat zij lijdt aan de fysieke en psychologische gevolgen van de hongerstaking.

De verzoekende partij betoogt aldus dat zij lijdt aan de fysieke en psychologische gevolgen van de hongerstaking, doch uit de stavingsstukken die zij voegt kan niet blijken dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing effectief (nog) gevolgen ondervond op gezondheidsvlak ten gevolge van de hongerstaking. Door louter te beweren dat zij lijdt aan de fysieke en psychologische gevolgen van de hongerstaking en dat er sprake is van een preciaire gezondheidstoestand gelieerd aan de lange hongerstaking, toont zij dit niet aan. Ook door te wijzen op een document van vrijwillige verzorgers betreffende de gevolgen van een hongerstaking, toont zij dit niet aan. Immers blijkt vooreerst niet dat het document betrekking heeft op de verzoekende partij en kan daarnaast uit het document enkel afgeleid worden welke problemen zich vaak voordoen na een hongerstaking. Ook toont de verzoekende partij niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing of heden bepaalde behandelingen behoefde of behoeft omwille van haar gezondheidstoestand. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van een gezondheidstoestand die een verwijdering in de weg zou staan. Derhalve maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een preciaire gezondheidstoestand of van specifieke gezondheidsgerelateerde gevolgen van de hongerstaking in haar hoofde die een verwijderingsmaatregel in de weg staat, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd.

Het feit dat de verwerende partij op de hoogte zou zijn geweest – dit betreft bovendien een loutere bewering van de verzoekende partij die zij geenszins staft en ook niet blijkt uit het administratief dossier – van het feit dat zij uit een honger- en dorststaking komt, gezien de Dienst Vreemdelingenzaken een lijst van de hongerstakers had in het kader van hun vraag tot regularisatie, dat deze lijst hen werd bezorgd op 19 juli 2021, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Immers toont de verzoekende partij niet aan waarom of op welke grond de verwerende partij gehouden was rekening te houden met een honger- en dorststaking, uitgevoerd door de verzoekende partij tot 21 juli 2021, wanneer niet blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog gevolgen ondervond van deze staking en nog minder dat zij op dat ogenblik leed aan gezondheidsproblemen die een verwijdering naar het land van herkomst zouden verhinderen. Waar zij stelt dat de verwerende partij aldus de nog preciaire gezondheidstoestand van de verzoekende partij gelieerd aan de lange hongerstaking kende en dat haar gezondheidstoestand na de hongerstaking een medische tenlasteneming behoefde, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen als zou er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake zijn geweest van een preciaire gezondheidstoestand of van een nood aan medische tenlasteneming.

Waar zij voorhoudt dat de vrijwillige verzorgers gedurende de hongerstaking een document hebben opgesteld waarin een uitleg wordt gegeven over wat de gevolgen zijn van een hongerstaking, dat deze verklaring *de facto* de erkenning inhoudt van de verwerende partij van de fragiele gezondheidstoestand

van de hongerstakers, kan zij geenszins gevolgd worden. De Raad herhaalt vooreerst dat het document geen betrekking heeft op de verzoekende partij en uit het document enkel afgeleid kan worden welke problemen zich vaak voordoen na een hongerstaking. Bovendien blijkt uit dit document opgesteld door vrijwillige verzorgers geenszins dat de verwerende partij zou erkennen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aan bepaalde gezondheidsproblemen leed die een terugkeer in de weg staan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de staatssecretaris verklaard heeft dat elke staker die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om reden van de hongerstaking en de gevolgen op de gezondheid zou indienen een attest van immatriculatie voor drie maanden zou ontvangen, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Het betoog van de verzoekende partij dat de automatische toekenning van een attest van immatriculatie vanaf de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet erop wijst dat de gezondheidstoestand van de stakers een terugkeer naar hun land van herkomst binnen de drie maanden verhindert, is dan ook niet dienstig. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, en blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, dat zij een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het loutere feit dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend door hongerstakers een attest van immatriculatie voor drie maanden zou worden ontvangen, niet kan afgeleid worden dat erkend wordt dat elke hongerstaker (gedurende die volledige periode) aan gezondheidsproblemen lijdt die een terugkeer in de weg staan.

Ook waar de verzoekende partij stelt dat gedurende een bijeenkomst op 21 juli 2021 de staatssecretaris zou hebben geoordeeld dat de hongerstakers zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een onderzoek ten gronde rechtvaardigen van de aanvragen die zullen ingediend worden door de betreffende personen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Ook kan dit niet blijken uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift wel een schrijven van de staatssecretaris van 14 juli 2021 naar aanleiding van een bijeenkomst op 11 juli 2021 waaruit blijkt dat de staatssecretaris verduidelijkt dat geen positief gevolg kan gegeven worden aan alle dossiers van de hongerstakers, dat de individuele aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zo snel mogelijk zullen behandeld worden en dat, betreffende de ontvankelijkheid en de vraag betreffende de buitengewone omstandigheden op grond waarvan een aanvraag in België kan ingediend worden, gesteld kan worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken elk dossier ten gronde bekijkt maar dat indien een dossier niet gegrond is, de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds een beslissing tot onontvankelijkheid kan nemen. Aldus blijkt ook uit dit schrijven geenszins, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk, dat de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de hongerstakers zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een onderzoek ten gronde rechtvaardigen van de aanvragen die zullen ingediend worden door de betreffende personen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoewel uit het schrijven op het eerste zicht kan afgeleid worden, zoals de verzoekende partij ook voorhoudt, dat het feit dat aanvragen van de hongerstakers kunnen ingediend worden in België inhoudt dat zij zich niet moeten begeven naar hun land van herkomst teneinde een dergelijke aanvraag in te dienen, blijkt hieruit geenszins dat hun gezondheidstoestand beschouwd of aanvaard wordt als een moeilijkheid of onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 28 augustus 2021, niettegenstaande het schrijven van de staatssecretaris dateert van 14 juli 2021, reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten tegengesteld is aan het geheel van de verklaringen van de staatssecretaris daar op die manier hij de verzoekende partij beveelt België te verlaten terwijl hij erkent dat de medische situatie van de verzoekende partij haar verhindert om een aanvraag tot verblijf in te dienen in het land van herkomst.

Er blijkt geenszins dat de verzoekende partij, die overigens blijkens de stukken van het administratief dossier aan het werk was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op dat ogenblik of op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift of heden, gezondheidsproblemen kent die een verwijdering naar het land van herkomst in de weg staan, zodat ook niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met of gemotiveerd over de hongerstaking en de gevolgen hiervan op gezondheidsvlak.

3.10. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet wordt aangetoond dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij verder niet aannemelijk dat de motieven van het bestreden bevel foutief of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Een kennelijke appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert ook nog de schending aan van artikel 13 van het EVRM, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Bovendien kan artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar zoals blijkt uit wat voorafgaat maakt zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk.

3.11. De verzoekende partij beroept zich voorts nog op een schending van het hoorrecht. De verzoekende partij betoogt dat zij niet gehoord werd over haar gezondheidstoestand, dat haar hierover geen enkele vraag werd gesteld, dat zij niet kon weten dat het van belang was hier zelf gewag van te maken, dat indien zij gehoord was geweest omtrent haar gezondheidstoestand, zij had kunnen uitleggen dat zij uit een hongerstaking komt en het belangrijk is dat zij kan genieten van een medische en medicamenteuze opvolging in dit kader, dat de verwerende partij niet kan negeren dat haar fragiele gezondheidstoestand een ten lasteneming noodzaakte, dat het loutere feit dat geen enkele vraag werd gesteld over haar gezondheidstoestand aantoonde dat zij niet nuttig gehoord werd. Zij meent voorts dat het bestaan van deze elementen een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissing daar de verwerende partij enkel stelt dat zij niet heeft verklaard gezondheidsproblemen te hebben terwijl zij de gevolgen ondergaat van een hongerstaking, uitgevoerd met als doel te kunnen geregulariseerd worden om legaal te leven en werken in België.

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou

kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing voornoemde rechtsnormen schendt, zodat de verzoekende partij in het kader van de vermeende schending van het hoorrecht niet opnieuw naar haar medische toestand kan verwijzen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht en van het rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" blijkt aldus niet. Evenmin blijkt uit haar betoog aldus in dit licht een schending van de rechten van verdediging.

3.12. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.13. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de staatssecretaris heeft aangegeven dat alle aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van de hongerstakers ten gronde zullen worden onderzocht terwijl de bestreden beslissing inhoudt dat zij het grondgebied moet verlaten wat haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk maakt en een analyse ten gronde van haar aanvraag onmogelijk maakt. Zij meent dat het nemen van de bestreden beslissing ingaat tegen het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar oplegt om het Belgische grondgebied te verlaten en dat elk vertrek uit België haar aanvraag onontvankelijk maakt waardoor de verklaringen en het engagement van de staatssecretaris niet gerespecteerd worden en ingaan tegen de gerechtvaardigde verwachting.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog er volledig aan voorbijgaat dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorlag. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd een dergelijke aanvraag pas ingediend op 7 september 2021, zo blijkt uit het "*Attestation de reception*" van 7 september 2021 dat zich in het administratief dossier bevindt. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan zich niet bogen op een gerechtvaardigde verwachting dat haar aanvraag ten gronde zal worden behandeld en dat haar bijgevolg voor het behandelen van de aanvraag geen bevel wordt gegeven, wanneer zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, anderhalve maand na het schrijven van de staatssecretaris dat zij voegt aan haar verzoekschrift, nog geen aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet had ingediend, minstens maakt zij dit niet aannemelijk.

De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat de verzoekende partij heden het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten er niet *ipso facto* toe leidt dat haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en een analyse ten gronde onmogelijk wordt. Er blijkt niet dat de verzoekende partij reeds het grondgebied heeft verlaten.

Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.14. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij nog dat op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken neemt zij reeds in het bezit is van de lijst van hongerstakers, aldus van de personen die overgegaan zijn tot een hongerstaking met als doel legaal in België te leven en te werken en om een verblijfsaanvraag te kunnen indienen die ten gronde zal bekeken worden, dat stellen dat het administratief dossier niet aantoont dat zij getracht heeft haar situatie te regulariseren het gebrek aan zorgvuldigheid van de verwerende partij illustreert, dat de verwerende partij gehouden is tot een nauwkeurig onderzoek van het dossier en de eigen situatie van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar situatie voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst er op dat de actie door haar ondernomen omwille van haar administratieve situatie die haar onmogelijk leek, geleid heeft tot een hongerstaking teneinde te onderhandelen met de autoriteiten met als doel een aanvraag te kunnen indienen die geanalyseerd zal worden, dat het niet in rekening nemen van dit element in de bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aantoont alsook van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij ontwikkelt een betoog omtrent de motieven van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat er op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd.

Nu de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek, met name dertig dagen, reeds lange tijd overschreden is en de verzoekende partij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Hierop gewezen ter terechtzitting, beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift. Echter in het verzoekschrift kunnen geen elementen gevonden worden die voormelde vaststellingen kunnen weerleggen.

3.15. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER